

SZÜRKÜLET

Leszáll az alkony, - csendes szürkület.
Előttem hosszan megnyúlnak az árnyak.
A zöld fenyő sötéten integet.
Régi emlékek karjaikba zárnak.

Merészen röppen fel a képzelet.
Magasba emelnek az álomszárnyak.
Megismertem már mindkét végletet.
Él bennem a remény: valahol várnak.

A szürkületben színesen maradni,
A korszellemmel mindenkor haladni,
Elgondolások, vágyak, remények...

A természetben - ott a kérdés nyitja:
A lépteimet Isten irányítja.
Óh, gondolatok, kavargó örvények!

- - - Febr. 5-17, 2001

ALKONY

Leszáll az alkony, - csendes szürkület.
Kialszanak a lobbanó remények.
Az égő vágyak nyugovóra térnek,
- mint múlt idők rajzolta kövület.

Lecsiszolódott, sima felület:
az öregségben ilyen lesz az élet.
Halk dúdolássá szelidül az ének.
A tekintet homályos révület:

alámerül a régmúlt távlatába,
fűrészve les emlékek tárlatába,
mint bűvár kutat igazgyöngy után.

Meglelje: mégis volt, ami megérte!
Mint a fényforrást, helyezi középre,
mert a sötétség vár majd ezután...

- - -

ÁRNYAK

Elmélkedés esti sétán

Written by Király Ilona

Előttem hosszan megnyúlnak az árnyak.
Szorongás tölt el, mert a szenvedések
- mint útonállók - orvul lesben állnak,
mikor nem sejttem, rám lecsapni készek.

A még ismeretlen leletek várnak,
orvosokhoz járás, gyógykezelések.
Nem tudom, elém mily kilátást tárnak,
de vége lesz a földi küldetésnek.

Az életem Isten kezében van.
A szürkületben rá bizom magam,
a végső harcon majd ő átvezérel.

A fájdalmak közt erőt tölt belém,
a küzdelemben pajzsot tart elém,
s bár szúr a fullánk, a méreg nem ér el.

- - -

FENYŐ

A zöld fenyő sötéten integet.
Az esthomály bevonja, eltakarja.
Ki tudja, hány madárkát rejteget,
hóbunda alatt roskadozik karja.

A lomberdő ősszel levetkezett,
a fenyő tűit télen is megtartja.
Tán karácsonyfának ígérkezett?
- Most a hideg szél fuvolázik rajta.

Ő a kitartás örök mintaképe,
egyenes törzsszel tekint fel az égre,
a csúcshajtása páldamutató.

Védelmet nyújt, helytáll, és gyönyörködtet,
disziti szobánkat, vagy kint a kertet,
zöld marad, - remél - bár kint hull a hó.

- - -

EMLÉKEK

Régi emlékek karjaikba zárnak.
- Önfeladt, boldog gyermekéveim,
- tanácsadó, mosolygó szüleim,

s minden kis zuga az erdei háznak.

Visszatekintve szép élmények várnak.
Játszanak velem jó testvéreim,
fogócskázunk a kert ösvényein:
pillanatképek száguldnak, cikáznak.

Hogy elszaladt a gondtalan idő!
Mefagyott mosolyt rejt a temető,
hasznos tanácsért nincs már hová futni.

Csak a vén hegyek állnak szilárdan.
Korhadó fákról szól a madárdal,
üzenik, én is oda fogok jutni.

- - -

KÉPZELET (vagy: Mit képzelek?)

Merészen röppen fel a képzelet.
- A lélek még kész, csak a test erőtlen. -
Megtenni mindent, amit még lehet
a hátralévő szűkremért időben!

A napi munka szinte eltemet.
- Kérés, vállalás, szándék akad bőven. -
Már aláássa egészségemet,
hajtom magam, bár egyre rosszabb bőrben.

A képzelet a fellegekbe kerget,
de vállon vinni nem birom a terhet,
egyszer csak szépen összeroskadok.

Jól esik mégis ez a messze vágyás,
mert célra törni már maga is áldás,
s a lelkesedésért hálát adok.

- - -

MAGASBA

Magasba emelnek az álomszárnyak.
A való korlátjából kivonnak.
Nem köt meg a múlt, nem hajt a holnap,
elérhetők lesznek képtelen vágyak.

Csalódások, sebek többé nem fájnak.

A napok és évek elrohannak,
terveket szőnek, meséket fonnak...
Az ábrándozást én nem tartom kárnak.

Éljünk a harmadik dimenzióban,
nehézségek közt dőzsöljünk a jóban,
ne törjenek le álomszárnyaink!

Reményben élni jobb, mint csüggedésben.
- Esthomály helyett fényes napsütésben. -
Szárnyaljanak hát merész álmaink!

- - -

VÉGLETEK

Megismertem már mindkét végletet.
A jó és rossz közt folyó örök harcot,
a dicsőséget éppúgy, mint kudarcot,
- e furcsa, visszás emberéletet.

Nem táplállok hamis reményeket.
Dob elém a sors néha egy-egy koncot,
nyakamba teszi máskor a koloncot,
s el kell fogadjam mind a tényeket.

Láttam szegénységet és gazdagságot,
tapasztaltam csalást, és igazságot,
szabadságot, és elzáró falat.

Tartogat még mást számomra az élet?
Jó lesz ha ad, bár többet nem is kérek,
szép volt minden átélt tapasztalat!

- - -

REMÉNY

Él bennem a remény: valahol várnak.
Ez a gondolat segít útamon.
A testi fájdalmak kevésbé fájnak,
ha értékeimet szétoszthatom.

Az egyének fontos láncszemmé válnak.
- Ha mást segítünk, sosincs unalom. -
Jó példát adnak, kik előttünk járnak,
s mi is formálunk az utókoron.

Óh, mert a szürkület nemcsak lemondás!
Megerlelődik, szerte hull az áldás,
s a jó talajban kikel, mint a mag.

Kivénhedik egyszer minden gyümölcsfa,
de amíg termés mutatkozik rajta,
a reményt feladni mégsem szabad!

- - -

SZINESEN

A szürkületben színesen maradni,
mint rózsafelhő naplenyugtakor.
A hervadásban aranyként ragyogni,
mint sárga lomb, vagy őszi rőt bokor.

Kopott szobába vidámságot hozni,
mint vázában hoz friss virágcsokor.
Más örömében szívesen osztozni,
úgy is, ha mar a fájdalom, pokol.

- Ezek vágyaim. Az élet fonákját
háttérbe nyomni, és a tarkaságát
élvezni, hisz azt is bőkezűen ad.

Mig az alkonyi színes felhőt nézem,
az est hideg fuvallatát nem érzem.
- Csak elcsüggedni soha nem szabad!

- - -

KORSZELLEM

A korszellemmel mindenkor haladni,
szerezni újabb ismereteket,
a fejlődés eszméjét elfogadni,
de nem e torz kor szülte vétkeket.

Hitben, erkölcsben szilárdan maradni,
jóra használni fel a technikát,
ős problémákra új megoldást adni:
- ez vitt előre századokon át.

Szükség van tudásra, ötletre, észre,
így lesz az ember a teremtés része,
mit Isten mibennünk folytat tovább.

A világ rendjében nincsen megállás.
Ki ezt elfogadja, - sőt, ezért hálás -,
nem átkozza, inkább áldja korát.

- - -

ELGONDOLÁSOK

Elgondolások, vágyak, remények...
Vonzottak -mint mágnes- egy életen át.
Küzdöttem keményen, nem vártam csodát,
-horgonykötéllel tartottak a tények.

Fellegvárakból szétáradó fények
szebb színben tűntették szerelmeimet,
mégse téptem értük el a kötelet,
-igy elkerültek romboló veszélyek.

A kék vizen hajóm vidáman ringott.
Izmom feszült, de lábam meg nem ingott,
élvezhettem az élet ritmusát!

S ha nem is végzem fényes diadallal,
elégedetten, békén, tele dallal,
hálaadással zengem himnuszát.

- - -

A TERMÉSZETBEN

A természetben - ott a kérdés nyitja:
örök változó, színes évszakok,
Isten-tervezte zord, vagy szép napok,
- ezeket figyelve szemünk kinyitja.

Ha az ember a végtelent kutatja,
az életünk egy röpke villanás.
Elfogadható így az elmúlás,
kezében tart a mindenségnek atyja.

Úr ő az erdő, s állatok felett.
A természetből jó példát vehet
az ember is, - itt minden célszerű.

Csodás tervezés, rendszer, és szépség,
életöröm, küzdés, adnikészség,
- s benne megnyugodni mily' nagyszerű!

- - -

IRÁNYÍTÁS

A lépteimet Isten irányítja.
-Mások által már végigjárt úton.-
Fürkész szemem ezer csodára nyitja:
a földi lét szépségét láthatom.

Én, a mindenség kis parányi pontja,
Ő a nagy úr, gondviselő barát.
Éltem folyamán rám áldását ontja,
de meg kell járnom még a golgotát.

Enyém az ember küszködése, harca,
de tükröződik bennem Isten arca,
hogya parancsát hiven követem.

Megnyilvánulását mindenkor áldom,
ő alkotott meg, benne lesz halálom,
egyedül ő rendelkezik velem.

- - -

ÖRVÉNYEK

Óh, gondolatok, kavargó örvények!
Mélyre sodródnak, magasba csapnak,
rejtélyes úton messzi ragadnak,
- s kordában tartanak ősi erények.

Örvényként tajtékzó érzésvilágom
ábrándba szökken, emlékbe merül,
erdei csend-magányban felderül:
- az élet-alkony búcsúja ne fájjon.

Summázom az élet ajándékait,
áldásként köszönöm eredményeit,
- s végzem hátralévő feladatomban.

Idegenben is magyarnak maradni,
Isten szándékát hittel elfogadni:
- ez legyen a végső gondolatomban.

- - -

Submitted July 30 2009